

navnlig hvis vi skulle have Nævninger. Der er med Hensyn til selve Straffesystemet Mangler, til Dels begrundede i, at man, som Forholdene stillede sig i 1866, ikke kunde omordne Fængslerne saaledes, at det var muligt at gaa andre Veje. Alt dette er givet, men paa intet Punkt er der noget, jeg kan anse for saa paatrængende, at det ikke skulde kunne vente, til en Revision var bleven forberedt ad normal Vej. Ganske vist er det mig bekendt, at der fra nogle vidtgaaende Reformvenners Side er Krav oppe om en Revision af Straffeloven af en mere dybtgaaende Art, vedrørende selve de Grundprincipper, som Loven hviler paa, og det vil muligvis af denne Retnings Talsmænd blive paastaaet, at det er højst ønskeligt snarest muligt at faa visse Forandringer gennemførte. Jeg slutter mig ikke personlig til denne Retning, som jo for øvrigt andetsteds har haft sine varmeste Forkæmpere, jeg kan i alt Fald ikke erkende, at hvad der i Lovforslaget maatte skrive sig fra den, er noget, som har en saa paatrængende Karakter, at man ikke godt kan vente dermed, indtil Sagen er behandlet og drøftet saa nøje og omhyggeligt, som dens Vigtighed kræver.

Lovforslaget rører f. Eks. ved Spørgsmaalet om Alkoholens Betydning for Voldshandlinger. Det er naturligvis et meget stort Spørgsmaal, hvor der godt kan være Tale om paatrængende Foranstaltninger, for saa vidt saadanne overhovedet kunne træffes ad Lovgivningsvejen. Det er sikkert, at Alkoholen er en Samfundsfjende og i Særdeleshed Forbrydelsernes vigtigste Ophav, men det forekommer mig, at de Bestemmelser, der ere indførte her i Lovforslaget for at bekæmpe denne Fjende, ret meget minde om Bjerget, der skal føde, men føder en latterlig lille Mus. Thi det er dog meget ubetydeligt, naar det her for at formindske Alkoholismens Indflydelse paa Voldsmænd foreslaas, at man skal kunne give dem Paalæg om ikke at møde beskændede paa offentligt Sted. Det er desuden en Forholdsregel, som allerede den nuværende Lovgivning aabner Adgang til, som vi have i Politivedtægten for København, maaske under andre Betingelser, og som er hjemlet ved Loven af 11. Februar 1863. Naar man overskuer Rækken af de Foranstaltninger, som andetsteds ere foreslaaede og til Dels satte i Værk med Hensyn til alkoholistiske Forbydere, saa er dette et saa lille Bidrag, at man vanskeligt vil kunne paastaa, at det er paatrængende nødvendigt.

Et andet Spørgsmaal, som rejses her, forekommer mig at maatte besvares paa samme Maade. At give en farlig Person Paalæg om at flytte fra Opholdskommunen til Forsørgelseskommunen er jo kun at flytte Faren fra et Sted til et andet. Rimeligvis vil Følgen blive, at et Antal københavnske Bøller blive sendte ud til Landkommunerne, hvor de have deres Forsørgeshjem; men hvad er det andet end at flytte Faren? Hvilken Nød afhjælper man? Hvilke Farer for Samfundet afværger man paa den Maade? Men naar det i Virkeligheden ikke hjælper til at afværge Faren, hvorfor er det da saa paatrængende nødvendigt at træffe en saadan Foranstaltning?

§ 6 rører ved et ikke mindre vigtigt Spørgsmaal, ja jeg vil sige et Spørgsmaal, der er vigtigere end noget andet af dem, som omfattes af dette Lovforslag — det Spørgsmaal medindbefattet, som Regeringslovforslaget vilde løse. Det drejer sig om Forening af Detention paa Livstid med Straf. Dette Spørgsmaal er af en uhyre principiel og praktisk Rækkevidde, og i sine Konsekvenser vidunderligt, kan jeg sige. Det indføres her under den Fane, at det er paatrængende nødvendigt, men hvorledes er denne paatrængende Nødvendighed eller Ønskelighed oplyst? Jeg vil ikke opholde mig ved, at den strengt taget slet ikke kan være oplyst, naar henses til den Maade, hvorpaa Paragraffen er affattet, thi det Tilfælde kan ikke have foreligget, at en Person er dømt for anden Gang begaaet Sædelighedsforbrydelse, da Lovgivningen ikke her kender til Gentagelsesstraf. Det skulde naturligvis hedde to Gange dømt. Men hvilke statistiske Oplysninger har man da, som godtgøre, at det er paatrængende nødvendigt at indføre en saadan Foranstaltning? Ja, vi have nogle Oplysninger, som vise, hvor mange der dømmes efter Straffelovens §§ 168—174, men vi have ikke og kunne vel ikke have Oplysninger om, hvor mange af disse Tilfælde der er Gentagelsestilfælde eller rettere Nummer 2 i Rækken — maaske er det slet ikke saadanne Tilfælde, man kan i alt Fald ikke paastaa, at der er nogen paatrængende Grund til at indføre de her foreslaaede Foranstaltninger.

Med Hensyn til Tilholderne eller Soutenørerne — jeg tror godt, man kan bruge det danske Udtryk Tilholdere — findes der i Lovforslaget en meget vigtig Regel, som jeg i Princippet billiger, men der er